

Майсторъ Лалйо.

Доця ми се! да я погледамъ пакъ;
че рекохъ си: кой знае азъ кога
ще имамъ време да споходя Одринъ,
где хубави дни на превъзмогване
преминахъ азъ... И спомени въ гърди
ще отнеса вълшебни като блянъ.

Соколъ.

Отъ спомена по-хубаво въ живота
човѣкъ не знай. И онзи, който
остави споменъ хубавъ — благъ човѣкъ,
съ хубава душа е билъ самъ той.

мълчание.

Майсторъ Лалйо (е замисленъ въ себе си и не отговаря)

Соколъ (схваналъ състоянието на майстора за да го спаси отъ неловкостъ добавя:)

Сега ще да играй една танцйорка
що равна тя на себе си тукъ нѣма
Да идеме. Султана ще желай
да бждешъ тамъ... Да ходиме, нали?

(Излизатъ)

XIII.

Влиза Исуфъ и градинарчето.

(като се озърта)

Исуфъ. Почакай тукъ, азъ ще го извикамъ
Градинарчето.

Но може би, това ще го разсърди.

Исуфъ. (Убедително)

Не, майстора е най-добъръ човѣкъ...

И знае той, че ще го търсимъ тукъ...

Пъкъ време е: полунощъ приближава,
а утре ни очаква пжть далечень...

Градинарчето.

Но що отъ туй! Стаени въ този кжтъ
ще чакаме — и намине ли самъ...

Исуфъ. Отъ прага азъ ще да му понакимна —
и зерне ли — веднага ще напустне.

(Отдалечава се)